

Ari Kentta. 03.12.2015 Piru kiikussa. (Piru kiikussa, Hugo Simbergin maalaus vuodelta 1907) Piru oli heilutellut parikiikussa talon viatonta tytärtä Lindaa jo hulluuden partaalle ja josta irto-si tauottoman kiljumisen jälkeen enää pieni vaikerrus. Piru yritti silti lisätä vauhtia saadak-seen keinun pyörähtämään akselinsa ympäri, sillä vaalean Lindan kauhu oli hänestä niin suloista kuulla. Vetisin silmin Linda yritti nähdä pyörivän maailman vilinän joukosta palasen taivasta ja sanoi nöyrästi: "Jeesus auta." Piru säpsähti ja sylkäisi suustaan: "Hyi taivas, tuo oli ala-arvoista. Jeesus ei ole pystynyt auttamaan enää ketään kahteen tuhanteen vuoteen. Mi-nun isäni upotti sen tuonelaan jo ajat sitten, sillä minun isäni on Maailmanruhtinas!" Mutta Linda-tyttö hiljeni ja hoki jotain omituista huulillaan ja alkoi hymyillä. Hän irrotti kätensä keinun tukevista parruista ja jäi ihmeellisesti jonkinlaiseen tasapainoon keinun aisalle. Val-koinen tukka hulmusi ilmapirrassa ja Pirukin ihmetteli mitenkä maailma kuin pysähtyi ja tuli hiljaista. Parikeinun vauhti oli yhä hurja, mutta maa, vesi, ilma ja taivas näyttivät aivan liian selkeiltä ja rauhallisilta. Jokin oli pielessä, hän päätteli. Pirua alkoi ottaa päähän ja kahteen sarvennysäänsä niin pahasti, että hän jo ehti pelätä migreenikohtauksen tuloa. Tällainen valon määrä ja kirkkaus ei ole koskaan tehnyt kenellekään hyvää, hän taivasteli. Juuri kun Piru keräsi raivoansa uuteen voimaan, sanoi Linda-tyttö vienolla äänellä: "Lisää." Mitä kristusta, Piru raivostui, mutta Linda oli jo noussut keinun aisalle seisomaan ja punehtu-vin poskin heijasi lisää vauhtia siroilla jaloillaan. Johan on jeesus, hämmästeli Piru ja otti oh-jakset käsiinsä ja pomppi keinuun sellaisen vauhdin, että se kieppui lopulta akselinsa ympäri kuin hyrrä. Näkyi sinistä ja punaista ja valkoista, jotka vilisivät raitoina silmissä. Jopa pirua alkoi pyörryttämään. Mutta Linda vain nauroi ja unelmoiden suurilla silmillään antoi valkei-den hiustensa ja mekkonsa lepattaa kuin Suomen lippu myrskyssä. Piru olisi jatkanut vaikka tuomiopäivään saakka, mutta ei hän ollut mikään Lucifer, vaan pulleista pikkupirun reisistä loppui voima. Keinun vauhti hiipui ja lopulta Piru istui hengästyneenä pysähtyneen parihei-nun vastakkaisella aisalla Lindan kanssa ja tokaisi vihasena: "Paratiisi palakoon! Voiko kei-nuttamisessakin epäonnistua?" Muutenkaan ei näyttänyt tänään olevan Pirun päivä. Mutta Linda katsoi pää kallellaan ihastuneena Pirua, veti pitkien sormiensa lomitse kimalte-levia hiuksiaan ja virkkoi Pirulle veikeästi: "Kiitos. Sinähän oletkin aika vahva otus, mikä sit-ten oletkin." Piru painoi päänsä alas ja jeesusteli mielessään, että nyt menee jo yli sietokyvyn ja sipaisi häntänsä tupsulla silmäkulmastaan pienen pisaran. Hän narskutti kulmahampai-taan toisiaan vasten ja kyseli mielessään jo näkymättömien perään, vaikei sellaisiin usko-nut. Sillä miten muuten voi mennä koko päivä näin täydellisesti päin taivasta, jollei paikalla ole yliluonnollisia voimia? Hetken hän ajatteli jo heittää kivellä tuota naurettavaa tyttöä, mutta muisti kouluajoiltaan hata-rasti ohjeen, että täytyy olla täysin synnitön, jos heittää ensimmäisen kiven. Ja juuri synnissä hän oli edes jotenkuten päässyt koulussa pätemään. Mikään hiton sääntö sekin oli, mutta ei hän sitä muistanut. Pirun koulumenestys oli muutenkin ollut aivan maan alta, eikä hän erot-tanut, mitkä opit ja määräykset olivat Luciferin kiviluoliin takomat ja mitkä taas oli esitelty vain varoittavana esimerkkinä vihollisen väärästä opista. Lucifer itse oli sanonut hänelle tästä syystä ennen lukukauden päättävää grillijuhlaa: "Voi piru parka. Sinä et taida oppia koskaan erottamaan pahaa hyvästä. Opettelisit edes ulkoa, jollet katsomalla näe ja kuulemalla kuule!" Se sana kirveli vieläkin, ja nyt kaikkien häpeällisten muistojen päälle vielä tämä kirottu päivä. Miksei hän saa edes Lindaa itkemään?" Pirun velloessa syvässä itsesääliissä kysyi Linda-tyttö viattomasti: "Osaatko heitellä kivellä leipiä veteen?" Siitä ei piru tiennyt mitään. Kevyesti Linda hypähti jalkeille ja sieppasi Pirun käsipuoleensa ja vei hänet järven rantaan. Linda esitteli Pirulle litteän kiven ja opetti, että tä-mä on leipäkone. Sillä voi tehdä vaikka kuinka monta leipää, katsos näin. Ja Linda livautti kiven pomppimaan pitkin rantavesiä renkaiden levitessä kauniiksi kehiksi

toistensa yli."Etpä taida pystyä samaan," Linda kiusotteli. Pian he olivat jo molemmat polviaan myöten vedessä ja viskoivat kiviä järven pintaan. Piru oli ensikertalaiseksi melko hyvä ja saikin kerran synty-mään 12 leipää, josta hän oli kovin ylpeä. Mutta Linda kertoi, että oli kerran mies joka taikoi kahdesta leivästä 5000 leipää. Piru katseli pohdiskelevasti kämmeniään ja tuumasi siihen, että jo on ollut miehellä vahva käsi. Mutta Linda-tyttö touhusi jo iloisena muuta ja lupasi opettaa pirulle ihmeellisen asian, jos tä-mä ehtisi syödä leipäkehän suuhunsa järven pinnalta ennen sen katoamista. Samassa Lin-da jo viskaisi lituskaisen kiven hyppimään pitkin rantavesiä. Piru halusi onnistua tänään edes jossain kunnolla ja kahlasi pärskien pakenevan kiven perässä ja hotki pian koko joukon Lindan viskomia leipäkehiä nieluunsa. Lindaa nauratti kovasti, sillä Pikkupiru yski vettä keuhkoistaan häntä takana pomppien. Ja hänen kielensä oli niin punainen ja hassusti halki ja näytti kiireisenä niin vikkelle ja hauskalle. Linda-tyttö kehui pikkuvanhasta vettä valuvaa Pirua, miten nopea poikanen hän onkaan! Ja lupasi opettaa nyt tälle sen ihmeellisen asian. Linda kysyi Pirulta, osaako hän sukeltaa? Taas Piru joutui hämilleen, sillä ei hän tiennyt täs-täkään mitään, sillä hänen kotonaan syvyyksissä vesi vain höyrysi. Tomerasti Linda ohjeisti, että se alkaa siitä kun kastetaan. Ja kysyi: "Saanko kastaa sinut kokonaan, silloin tulee hyvä sukellus?" Vaivoin ehti Piru myöntävästi suhtautua asiaan, kun Linda jo otti kiinni hänen sarventyngistään, käski hengittää syvään ja kallisti Pirua taaksepäin. Toinen söpö sorkka vain vilahti järven pintaan, kun Piru jo räpiköi uppeluksissa oudon elementin vallassa. Linda tempaisi Pirun pintaan ja kannusti hymyillen: "Hyvin meni. Se oli hyvä sukellus." Ja lupasi, että nyt sinulta ei koskaan leipä lopu. Miten niin, kysyi märkä Piru ihmeissään? Mutta Linda ei vastannut, vaan katseli järvelle. Lindan vaatteet ja Pirun turkki vettä valuen he loiskivat jalkojaan kohti rantaa. Mutta rannalla savusi hiilloksilla loimutettua lohta ja he katselivat ympärilleen, kukaan oli kalaa paistanut? Lasten pienellä syyllisyydellä he katselivat nuotioloimussa höyryävää punertavaa herkullista lohta ja nieleskelivät. Kumpikin oli aivan hiljaa ja punnitsi kaikkia vaihtoehtoja saamatta kat-settaan irti lohesta. Piru maiskutteli suutaan. Linda ehdotti, että se on varmaan tipahtanut taivaasta ja siksi se ei varmaan ole kenenkään? Piru valitti, että nämä taivas ja maa jutut me-nivät hänellä aina sekaisin, eikä hän tiennyt sanoa siihen mitään. Mutta sen hän tiesi, että hänellä oli kova nälkä. Linda mutristeli huuliaan puolelta toiselle, vilkuili sinne ja tänne ja kurkkasi nopeasti ylösikin. Sitten hän istahti uhmakkaasti alas ja sanoi: "Niin on minunkin. Syödään." Kala oli niin herkullista, että Piru sitä ääneen ihmetteli. Hän sanoi olleensa kou-luaikana vain yhdessä oppiaineessa hyvä ja se oli hiillostaminen ja valkean hallitseminen. Mutta ei ollut taitamaton tämäkään kalastaja tulta virpomaan joka lohen paisti, Piru myönsi maiskutellessaan. Linda-tyttö ja Piru olivat niin lapsekkaan onnellisia, etteivät he puhuneet mitään popsiessaan kalaa, vain naurahtivat silloin tällöin toisiaan vilkaisten. Pieni syyllisyys teki kalasta vieläkin maukkaampaa. Lohi oli sopivan suolaista, järven liplatus pehmeää ja taivas aivan sininen. Linda lojui tyytyväisenä selällään hiekalla ja katseli valkeiden pilvipallojen lipumista taivaan halki. Pääskysiä pyöri pieninä pisteinä korkealla ja hän lausahti hajamielisenä: "Tiedätkö mi-tä. Enkelit osaavat varmaan siksi lentää, että ne suhtautuvat itseensä niin kevyesti." Pirukin jäi tiirailemaan taivaalle raapien käsivarttaan toista sarvennysää vasten ja kellahti makaa-maan hiekalle. Hän ihmetteli Lindaa, jota oli vaikea ymmärtää. Linda käänsi Pirun sarvea hieman alaspäin, sillä se painoi hänen korvaansa. Pirun hännän tupsu napsutteli hitaasti hiekkaa. Lindan suuret silmät katsoivat taivaalle ja hän sanoi: "Aivan kuin aikaa ei olisi." Piru ei ymmärtänyt siitä mitään ja tunsikin olevansa aika pyörällä päästään. Mutta niin mielellään hän kuunteli Lindan omituisia höpötyksiä. Ja taivas ja maa olivat menneet hänen päässään vieläkin enemmän sekaisin.